

Kaksitoista kotimaista: *Havukka-ahon ajatteliija*

Konsta Pylkkänen (Kai Lehtinen) ja Pikku-Nikke (Konsta Pöyliö) vuoden 2010 filmatisoinnissa

”Eikös tämä ole ihmiselle sopivaa eloa?”

Vuosi 1952 oli Suomelle merkittävä monella tavalla: viimeiset sotakorvaukset saatiin maksettua Neuvostoliitolle, Olympialaiset järjestettiin Helsingissä, Armi Kuuselasta tuli Miss Universum ja Veikko Huovisen esikoisromaani, *Havukka-ahon ajatteliija*, julkaistiin.

Havukka-ahon ajatteliija on kainuulainen korpifilosofi nimeltään Konsta Pylkkänen, joka viettää päivänsä metsissä samoten ja asioita mietiskellen. Hän pohtii romaanin aikana niin pienen pieniä yksityiskohtia kuten varpaankynsien merkitystä kuin myös suurempia ja tärkeämpiä konsepteja kuten tulta, keskitysleirejä ja maailmankaikkeutta. Romaanin alussa Konsta saa kirjeen ystävältään Mooses Pessiltä, jossa tämä kertoo helsinkiläistutkijoista, jotka ovat tulleet Lentualle ja kaipaavat paikallista apulaista. Konstan suostuttua tehtävään, miehet tutkivat luontoa ja eläimistöä tehden samalla maailmaamullistavan löydön.

Romaanin juoni on erittäin yksinkertainen ja jopa tapahtumaköyhä, ja teoksessa keskitytään selkeästi Konsta Pylkkäsen filosofisiin pohdintoihin ja hänen henkilöhahmoonsa. Konsta on hahmona risteytymä oppineen mietiskelijän ja yksinkertaisen metsäläisen välillä, mikä on yllättävän toimiva yhdistelmä ainakin tässä tapauksessa. Kylällä liikkuvat juorut Konstan menneisyydestä nousevat myös esille romaanin loppupuolella: missä Konsta oli kuusi vuotta? Mitä pohdintoihin tulee, vaikuttaa niistä osa turhalta hölynpölyltä, mutta joskus korpifilosofin mietiskely herättää ajatuksia myös lukijassa, kuten hänen pohdintansa eristyksissä selviämisestä, joka saa miettimään nykyelämän materialistisuutta ja ylellisyyttä.

Ehdottomat suosikkikohtani romaanista ovat luontokuvailut. Metsää, vesistöä ja maisemia kuvaillessaan Huovinen onnistuu käyttämään kieltä erittäin luovasti ja taidokkaasti. Luonnon

läheisyys on monelle suomalaiselle ylpeyden asia, ja tässä teoksessa sen kuvailu toteutuu ihastuttavasti. Toinen mieleen jäävä asia teoksesta on sen kieli. Puhekieltä ja yleiskieltä sekoittamalla teksti tuntuu luontevalta, vaikkakin silloin tällöin sekavalta. Murteen vahvuus vaihtelee runsaasti ja välillä kerronta siirtyy suoraan yleiskielestä erittäin vahvaan murteeseen, mikä saattaa olla hiukan hämmentävää. Tämä kielen kekseliäs käyttö kuitenkin vain kuvaa suomen monivaihteisuutta ja myös oppineisuuden kuvaamista kielen kautta: intellektuellit Helsingin herrat puhuvat selkeästi, kun taas korvessa koko ikänsä asuneet käyttävät Kainuun murretta.

Lyhyesti sanottuna *Havukka-ahon ajattelija* on hahmoihin keskittyvää huumorin siivittämää pohdintaa tapahtumaköyhän juonen puitteissa. Vaikka arvostinkin teoksen kekseliästä kieltä, mieltäni jäi painamaan se, etten pystynyt samaistumaan yhteenkään henkilöhahmoista, mikä hiukan vaikeutti lukemista. Täten romaani ei noussut yhdeksi suosikeistani, vaikka pidinkin siitä verrattain paljon. Suosittelen sitä kaikille, jotka kaipaavat elämäänsä hiukan korpifilosofiaa.

: 3/5

Hilja Sisso 15E 14.3.2017

Veikko Huovinen. *Havukka-ahon ajattelija*. WSOY: 1952.

Kuva: Kari Väänäsen ohjaama filmatisointi vuodelta 2010,

<http://elokuvatirkisteliija.blogspot.fi/2011/12/havukka-ahon-ajattelija.html> 14.3.2017